

Vtom se zpoza postele ozvalo Žerykovo zavrčení. Když se vysoukal celý zaprášený ven, Hurvínek se polekal. Pejsek držel v tlamičce Hurvínkovu noční košilku a pyšně přitom vrtěl ocáskem.

„Hurvajz, co to má znamenat?“ zamračil se Spejbl.

„To nííc,“ vylouval se synáček, „ta košilka tam zapadla... jaksi... a já jsem ji přehlédl!“ Potom se Hurvínek rychle naklonil k Žerykovi a špitnul, aby to jeho rodič neslyšel:

„Žeryku, že se nestydíš, to jsi věrný přítel člověka?“ A když viděl, že se pejsek zastyděl, ještě dodal: „Žalobníček žaluje, pod čumák si maluje!“

„Co si to tam šuškáte?“ zajímal se Spejbl.

„Nííc, já jen říkal Žerykovi, aby tu košilku rychle uklidil, protože už musím běžet. Kino nepočká.“

To Hurvínkova tatíka poněkud rozčílilo:

„Kino sice nepočká, ale ty ano! Já ti nejdřív předvedu, jak se má uklízet, aby sis to konečně zapamatoval. Do kina půjdeš teprve tehdy, až bude opravdu uklizeno.“

Hurvínek bezmocně zakoulel očima a zklamaně se posadil na postel. Jeho přísný taťulda popadl smeták, prachovku, kýbl s vodou, mokrý mop a začal uklízet.

„Strkat věci pod postel. To se dělá, uličníku?“ hudroval pilný tatík, zatímco zametal, utíral prach a vynášel smetí. Než se nakonec pyšně rozhlédl po Hurvínkově uklizeném pokojíčku, ještě vytáhl zpod postele kusy oblečení a vydal se s nimi ke skříni. „Oblečení patří do skříně a ne pod postel!“ zahalasil.

„Jujda, do skříně ne!“ zaječel Hurvínek, ale jeho varovný hlásek zanikl v řevu pana Spejbla, který zavalen všemi krámy, které tam klouček nastrkal, sliboval synkovi peklo na zemi.

To už ale ten malý rošťák neslyšel. Uháněl po ulici směrem ke kinu.

